Regió7, 03/07/20

Cinema Paradiso

Un cant d'amor al setè art en un moment difícil

▶L'Avinguda de Puigcerdà recupera avui les sessions amb la gratuïtat del film de Tornatore

IMATGE PROMOCIONAL

Un fotograma del film que va guanyar l'Oscar en l'edició del 1990

LA PEL·LÍCULA

Cinema Paradiso

▶**Itàlia, 1989. Comèdia dramàtica. 122 minuts. Direcció i guió**: Giuseppe Tornatore. **Intèrprets**: Philippe Noiret (Alfredo), Jacques Perrin (Salvatore (adult), Salvatore Cascio (Salvatore nen), Marco Leonardi (Salvatore adolescent), Isa Danieli (Anna). ▶**Pantalles:** Avinguda (Ceretà)

JORDI BORDAS MANRESA

■ L'espera ha estat llarga, molt llarga, però finalment el cinema ha tornat. La vida envaeix novament les nostres pantalles, i per celebrar aquest esdeveniment tan especial ens ha acompanyat a Manresa i avui ens acompanyarà al cinema Avinguda de Puigcerdà la pel·lícula més adient, *Cinema Paradiso*, un cant d'amor al setè art que suposà un veritable fenomen popular. El segon llargmetratge de Giuseppe Tornatore, rodat el 1988, va tocar la fibra més íntima a nombrosos cinèfils i aconseguí l'Oscar al millor film de parla no anglesa. La cinta, amb una vocació inequívocament autobiogràfica, narra el retorn a les seves arrels de Salvatore di Vita, un famós realitzador que evoca l'experiència decisiva de la seva infantesa, en una humil comunitat siciliana, quan inicia una relació transcendental amb l'Alfredo, el projeccionista de la sala del poble, i descobreix la màgia cinematogràfica. El passat de Salvatore domina un relat declaradament nostàlgic que es vertebra al voltant de dues passions estretament lligades, l'amistat i el cinema. Tornatore construeix un melodrama elegíac que es repenja en massa moments en la complicitat del públic més cinèfil. No obstant això, l'autor italià té tot un seguit de cartes guanyadores: l'excel·lent composició de Philippe Noiret i la memorable banda sonora del genial i immarcescible Ennio Morricone. *Cinema Paradiso* va aparèixer en un període difícil per al cinema (al final dels vuitanta, quan van tancar moltes sales arreu), i no és cap casualitat que hagi estat escollida per obrir una altra etapa irremeiablent incerta per al fenomen cinematogràfic, presidida pels efectes devastadors de la pandèmia. I així, el millor antídot per al pessimisme és l'antològica seqüència final (un muntatge de tots els plans censurats), un torrent emocional i commovedor per seguir creient en la vida i en el cinema.